

12

Regionaal

Victoriefonds Cultuurprijs

Victoriefonds Cultuurprijs zet kunstenaars in schijnwerper

Alkmaar * De genomineerden voor de tweejaarlijkse Victoriefonds Cultuurprijs zijn bekend. De Alkmaarsche Courant portretteert ze. Eerder was al bekendgemaakt dat de Alkmaarse dichter en performer Ozan Aydogan (1993) de winnaar is van de nog zogeheten Rabobank Jong Talentprijs 2018. De andere genomineerden zijn:

Categorie Visuele Kunsten: Martijn Engelbregt, Gerben Hermanus

en Catinka Kersten.

Categorie Podiumkunsten: drummer Han Bennink, luitist en dirigent Mike Fentross en zanger Paul de Munnik.

Categorie Letteren: Gerda Bles, Barry Smit en Saskia Stehouwer.

Komende zondag onthult juryvoorzitter Hetty Hafkamp (burgemeester Bergen) in het Stedelijk Museum Alkmaar wie de cultuurprijs 'Visuele kunsten' krijgt. Aanmelden

daarvoor kan niet meer, want de capaciteit is bereikt. Vanaf komende zaterdag tot en met 11 november exposeren de visuele kunstenaars in het Stedelijk Museum.

De bekendmaking van de andere categorieprijsen: 14 oktober Letteren (Ruïnekerk Bergen) en 11 november Podiumkunsten (theater De Vest).

* Vandaag een portret van: **Catinka Kersten** (categorie Visuele Kunsten).

Catinka Kersten houdt van dingen die mooi voelen

Gevecht met gips en beton

Mark Minnema

Alkmaar * Ze levert een gevecht met het materiaal, zegt Catinka Kersten. Voor haar is het letterlijk stoeien, met gips en beton, om kunstwerken te scheppen met een ziel.

Het gaat haar goed af. Na haar afstuderen in 2013 maakte Catinka een vliegende start. Ze kreeg meteen een expositie in Milaan, beelden werden gekocht door de musea Beelden aan Zee en Voorlinden.

„Allemaal in het eerste jaar. Misschien ging het te snel, ik had het gevoel dat ik er niet voor gewerkt had”, zegt ze bedachtzaam. „Maar ik mag niet klagen. Ik heb veel mogelijkheden om te experimenteren en ook een beetje inkomen uit de kunst – al moet ik er nog steeds een halve baan naast hebben.”

Catinka Kersten (1988) groeide op in Alkmaar. Ze studeerde aan de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunst in Den Haag. Eerder had ze een opleiding mode en textiel geprobeerd. Alles wat ze daar maakte, moest op een model passen. Dat voelde als een beperking.

Hoewel ze nu beelden maakt uit gips en beton speelt textiel nog steeds een rol. Ze maakt bijvoorbeeld katoenen mallen waarin ze gips giet. Zo ontstonden de gipsen vossen, herten, hazen en zwijnen van haar installatie 'Looks Like I Own You Now'. Realistische beelden, maar ook ietwat vervormd. „Omdat het materiaal langzaam droogt, kun je het gedurende het proces nog modelleren. Daardoor krijgt het beeld zijn betekenis, zijn ziel.”

Zo maakte ze ook gipsen 'dekens', gevormd door er zelf onder te gaan liggen. Al zijn het eigenlijk Noord-Hollandse dijk- en duinlandschappen. Uit beton maakte ze slapende mensfiguren. Ze zijn zwaar en keihard, maar het katoen heeft toch een zachte 'huid' achtergelaten.

Aanraken

Hoe het voelt is belangrijk. Je mag haar werk aanraken. Gek, vindt ze, dat dat bij veel beeldhouwwerken niet is toegestaan. Aanraken doorbreekt juist de afstand. „Ik houd van dingen die mooi voelen”, zegt ze. Ze moet denken aan haar oude basisschool, de Kring in Alkmaar. „Een gebouw van begin 1900, met zo'n lange trapleuning die in honderd jaar tijd is gladgestreken door kinderhandjes. Dat voelt mooi.” Tijdens de expositie in het Stedelijk Museum zijn haar enorme olifanten er ook, niet van gips maar gevuld met zacht materiaal. Kinderen mogen erop ravotten. Vroeger was het haar kinderdroom om te schommelen in een olifantenslurf. Maar dat sprookje wordt doorgeprikt als je eenmaal weet

Catinka Kersten had als kunstenaars een vliegende start. „Misschien ging het te snel, ik had het gevoel dat ik er niet voor gewerkt had.”

FOTO ERNA FAUST

'Kunst is als een vlindertje dat wegfladdert'

hoe olifanten tam worden gemaakt.

Zulke dubbele bodems zitten er meer in haar beelden. Ze zijn hard en zacht, nodigen uit en stoten af. En die slapende mensfiguren – ze staan eigenlijk voor de mens die zijn verantwoordelijkheid niet neemt. Maar dat onverwoestbare beton 'zet ze in de geschiedenis', geeft ze verleden en toekomst. Die mensen kunnen dus ook wakker worden uit hun passiviteit, zegt Catinka. „Dat maakt het ook hoopvol.”

Bezorgdheid over de wereld speelt een rol in haar werk, maar 'maatschappijkritisch' wil ze het niet noemen. Ze stelt vragen maar heeft geen antwoorden. „Kunst is ongrijpbaar, zo gauw je het gaat duiden is de functie alweer veranderd. Je hebt bijvoorbeeld gemeenten die een kunstwerk willen dat verbindt: dan is het geen kunst meer, maar een maatschappelijk project. Kunst is als een vlindertje dat wegfladdert voor je het met je vlindernetje kunt vangen.”

'Four hares' uit de installatie 'Looks like I own you now' van Catinka Kersten.